

## Kázání biskupa Tomáše Holuba při svatováclavské pouti plzeňské diecéze

28. září 2026 v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

Je pro mě velkou radostí a velkou ctí, že mohu společně s Vámi slavit na tomto pro nás, katolické křesťany, tak jedinečném místě, jako je bazilika svatého Petra, svátek hlavního patrona České země – svatého knížete Václava.

Jsem rád, že tu dnes spolu s námi, téměř sedmi sty poutníky z plzeňské diecéze, jsou také velvyslanci akreditovaní u Svatého stolce, starostové obcí, které převzaly péči o své kostely, a zástupci Plzeňského a Karlovarského kraje v čele s hejtmany.

O svatém Václavovi toho, přiznejme si, až tolik nevíme, a tak si do jeho odkazu mnozí mohou promítat své vlastní postoje a názory.

Jedním z potvrzení toho může být i zobrazení svatého Václava zde v bazilice svatého Petra. Mozaika zobrazující českého hlavního patrona odráží subjektivní představu renesančního umělce působícího v Římě, nikoliv způsob, jak je svatý Václav zobrazován u nás v Čechách a na Moravě.

Dalším dokladem vlastní interpretace svatého Václava je velmi různorodé pojetí tohoto světce a jeho role v kontextu raných českých dějin. O tom velmi výmluvně svědčí ti všichni, kdo se k jeho odkazu hlásili právě v minulém 20. století a kdo tím obhajovali své vlastní velmi rozdílné politické pozice.

Přesto je jedna skutečnost, která je všem těmto rozdílnostem navzdory společná.

Kníže Václav je chápán jako člověk, který dokázal realisticky vidět skutečnost své doby a zároveň neztratil hlubokou naději.

Českého knížete tedy můžeme právem vidět jako toho, kdo ve spletnosti osobních i historických událostí nesl ve svém srdci naději – očekávání budoucího dobra. A toto dobro nejen vyhlížel, ale také se k němu snažil vlastním úsilím přispět.

A právě zde nám pomáhá dnešní první čtení z knihy Moudrosti. Obrací se k těm, kdo nesou odpovědnost za druhé, a říká: *„Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti.“*

Moudrost znamená nejen dobře vidět skutečnost, ale také hledat dobro, které je větší než okamžitý prospěch a přesahuje zájem jednotlivce.

Vždyť ani u svatého Václava nešlo o dobro pouze na osobní rovině nebo v úzkém horizontu jeho rodiny a rodu. Svatý Václav je nositelem naděje především pro svůj lid, za který přijímá zodpovědnost, a pro společnost, ve které žije a která mu je se všemi složitostmi, tragédiemi i s veškerou všedností vlastní.

Svatého Václava můžeme tedy vyzývat jako svědka naděje, která má univerzální rozměr – naděje založené nikoli na prostředcích tohoto světa, ale na Kristu a na jeho zmrtvýchvstání.

Svatý Václav se tak stává i pro nás a pro naši velmi neklidnou dobu velkou inspirací a povzbuzením. Ukazuje nám, že člověk veřejně a politicky činný, muž či žena, může být skutečným člověkem naděje pro své okolí, pro ty, za které nese odpovědnost.

Být člověkem naděje přitom neznamena zavírat oči před skutečností. Znamená to naopak vidět ji pravdivě, a přesto se nenechat přesvědčit, že dobro je možné jen tehdy, když je okamžitě výhodné nebo populární.

Příběh svatého Václava však ukazuje, že být v každé době autentickým člověkem naděje – člověkem důvěřujícím v dobro – je riskantní. Někdy se zdá, že dobro prohrává. Křesťanská naděje však nekončí na horizontu tohoto světa.

To je jeho povzbuzení a odkaz – budme v osobním životě i veřejném životě realisty, ale nepřestávejme být lidmi naděje.

Kéž nám odkaz svatého Václava pomáhá vidět svět pravdivě, hledat dobro a neztrácet naději.

Přijeli jsme sem jako poutníci. Vraťme se domů jako lidé naděje.

## **Omelia del vescovo Tomáš Holub in occasione del pellegrinaggio di San Venceslao della diocesi di Plzeň**

28 settembre 2026 Basilica di San Pietro in Vaticano

È per me una grande gioia e un grande onore poter celebrare insieme a voi, in questo luogo così unico per noi cristiani cattolici, la Basilica di San Pietro, la festa del principale patrono della Repubblica Ceca, il santo principe Venceslao.

Sono lieto che oggi siano qui tutti insieme, unitamente ai quasi settecento pellegrini della diocesi di Plzeň, con gli ambasciatori accreditati presso la Santa Sede, con i sindaci dei comuni che hanno assunto la cura delle proprie chiese e con i rappresentanti delle regioni di Plzeň e di Karlovy Vary guidati dai loro rispettivi governatori. Del santo Venceslao, ammettiamolo, non sappiamo poi così tanto, e per questo molti proiettano sulla sua eredità le proprie attese e convinzioni.

Una conferma di ciò, la possiamo cogliere anche dalla raffigurazione di san Venceslao qui nella Basilica di San Pietro. Il mosaico che raffigura il principale patrono della Repubblica Ceca riflette la visione soggettiva di un artista rinascimentale attivo a Roma, e non il modo in cui san Venceslao viene raffigurato da noi in Boemia e in Moravia.

Un'ulteriore testimonianza delle diverse interpretazioni di cui è oggetto san Venceslao, è data dalle visioni diversificate che si attribuiscono a questo santo e al suo ruolo nel contesto della storia ceca delle origini. Ne sono una testimonianza eloquente tutti coloro che, proprio nel corso del XX secolo, si sono richiamati alla sua eredità per sostenere posizioni politiche molto diverse tra loro.

Eppure vi è una realtà che, al di là di tutte queste differenze, è comune a tutte le interpretazioni.

Il principe Venceslao è considerato un uomo capace di guardare realisticamente alla realtà del proprio tempo e, nello stesso tempo, di non perdere una profonda speranza.

Possiamo dunque giustamente vedere nel Principe ceco colui che, nella complessità delle sue vicende personali e storiche, portava nel cuore una speranza, un'attesa di un bene futuro. Egli, però, non si limitava solamente ad attendere questo bene, ma, con il proprio impegno, cercava di contribuire alla sua realizzazione.

Ed è proprio qui che ci viene in aiuto la prima lettura di oggi, tratta dal Libro della Sapienza. Essa si rivolge a coloro che portano la responsabilità degli altri e dice: *«Sovrani, ascoltate e comprendete; imparate, voi che governate le moltitudini»*.

La sapienza non consiste soltanto nel vedere bene la realtà, ma anche nel cercare un bene che vada oltre l'interesse immediato e che oltrepassi l'interesse del singolo.

Anche per san Venceslao, infatti, non si trattava di un bene limitato alla dimensione personale o ristretto alla propria famiglia e alla propria stirpe. San Venceslao è stato portatore di speranza, soprattutto, per il suo popolo del quale ha assunto la responsabilità e per la società nella quale viveva, con tutte le sue complessità, con le sue tragedie e tutta la sua quotidianità.

Possiamo dunque invocare san Venceslao come testimone di una speranza che ha una dimensione universale: una speranza fondata non sui mezzi di questo mondo, ma su Cristo e sulla sua risurrezione.

San Venceslao diventa così anche per noi e per il nostro tempo, così inquieto, una grande fonte di ispirazione e di incoraggiamento. Ci mostra che una persona impegnata nella vita pubblica e politica, uomo o donna, è chiamato ad essere una persona di speranza per coloro che la circondano, per coloro dei quali porta la responsabilità.

Essere persone di speranza, però, non significa chiudere gli occhi davanti alla realtà. Significa, al contrario, vederla con verità e realismo senza lasciarsi sedurre dall'idea che il bene sia da cercare soltanto quando è immediatamente vantaggioso o popolare.

La storia di san Venceslao mostra tuttavia che, in ogni epoca, essere autenticamente persone di speranza – persone che confidano nel bene – è rischioso. A volte sembra che il bene perda. Ma la speranza cristiana non si ferma all'orizzonte di questo mondo.

Questo è il suo incoraggiamento e la sua eredità: essere realisti nella nostra vita personale e nella vita pubblica, senza cessare di essere persone di speranza. Che l'eredità di san Venceslao ci aiuti a vedere il mondo nella verità, a cercare il bene e a non perdere la speranza.

Siamo venuti qui come pellegrini. Torniamo a casa come persone di speranza.